

Arrest

nr. 202 567 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen bij brief van 12 juli 2012 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 24 juni 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die de verzoekende partijen op 15 juli 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2012 werd ingediend en op datum van 02.05.2013, 27.08.2013 en 11.04.2014 werd aangevuld door :

[...]

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de heer [J.,A.] sinds juni 2008 in België verblijft, het feit dat mevrouw [I.,M.] hem in 2010 met de kinderen achterna is gereisd en het argument dat zij nu geïntegreerd zouden zijn, Nederlands hebben geleerd, een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat de heer [J.A.] een opleiding tot bakker heeft afgewerkt en dat zij getuigenverklaringen en attesten voorleggen, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen van integratie behoren immers tot de gegrondheid van de aanvraag en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur naar aanleiding van opgestarte procedure tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en de behandeling van de ontvankelijk verklaarde aanvragen op basis van artikel 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het is normaal dat betrokkenen – in afwachting van deze procedures – hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Betrokkenen wisten echter dat ze in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten. De heer [J.,A.] diende op 12.09.2008 een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 29.01.2009 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard en werd hij in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie. Op 08.05.2012 werd deze aanvraag echter ongegrond beslist. Deze beslissing werd naar de gemeente verstuurd en ook de raadsman werd op de hoogte gebracht van het feit dat zijn aanvraag was beslist. Om onduidelijke redenen werd deze ongegronde beslissing echter niet betekend en werd zijn Attest van Immatriculatie ten onrechte verlengd tot 09.06.2014. Mevrouw [I.,M.] vroeg op 08.02.2010 asiel aan in België. Deze aanvraag werd op 10.01.2010 afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen. Zij ging hiertegen in beroep, maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde haar op 15.07.2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Op 17.03.2010 diende zij ook een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en het Attest van Immatriculatie dat zij had verkregen bij haar asielaanvraag werd niet ingetrokken. Op 14.06.2011 werd deze aanvraag ongegrond beslist en op 24.06.2011 aan betrokkene betekend. Op 14.10.2011 diende zij samen met haar echtgenoot opnieuw een aanvraag in op basis van artikel 9ter en haar Attest van Immatriculatie werd opnieuw verlengd. Deze aanvraag werd echter op 08.05.2012 ongegrond verklaard en de beslissing werd naar de gemeente verstuurd. Ook de raadsman werd op de hoogte gebracht dat een beslissing genomen was. Op 04.06.2012 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 quinquies, betekend en het Attest van Immatriculatie werd niet meer verlengd. Zij heeft echter verzuimd om aan dit bevel gevolg te geven en zij verblijft sindsdien illegaal in België.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft merken wij op dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat hun kinderen in België naar school gaan kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Betrokkene tonen immers niet aan dat hun kinderen niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan en ook tonen zij niet aan dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen verwijzen naar de ministeriële omzendbrief van 19 februari van 2003, dat de elementen van integratie op zich geen buitengewone omstandigheden vormen, maar dat zij wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd als deze terug te vinden zijn met andere elementen. De advocaat van betrokkenen stelt dat er in hoofdte van betrokkene een combinatie van elementen is, namelijk de duur van hun verblijf, hun kennis van het Nederlands... Dit zijn echter elementen van integratie, die, zoals reeds vermeld, geen buitengewone omstandigheden vormen.

Ook het feit dat hun jongste kind in België werd geboren, vormt geen buitengewone omstandigheid. Het feit in België geboren te zijn, brengt niet automatisch verblijfsrecht met zich mee. Evenmin verhindert dit feit betrokkenen om de aanvraag via de voorziene procedure in te dienen. Zij tonen niet aan dat zij zich niet tot de diplomatieke vertegenwoordiging van hun land van herkomst in België kunnen wenden om de nodige reisdocumenten voor hun jongste kind te verkrijgen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De buitengewone omstandigheden zijn niet aangetoond, de aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 24 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die de verzoekende partijen samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [J.,A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

en

"Mevrouw:

Naam, voornaam: [I.,M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

De minderjarige kinderen, [...], dienen hun moeder te volgen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: uit de kopie van het paspoort van mevrouw bij haar asielaanvraag blijkt dat zij op 05.02.2010 het Schengegebied is binnengereisd (stempel binnekoms Hongarije). De termijn van 90 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden. Omdat mevrouw een asielaanvraag en een aanvraag 9ter indiende, werd haar verblijf verder toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Mevrouw wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing (noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend en de aanvraag 9ter was ongegrond), is het verblijf van mevrouw niet langer gewettigd.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de derde, vierde en vijfde verzoekende partij, geboren op respectievelijk 8 december 2001, 25 december 2003 en 10 september 2005, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikten om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in te stellen. Er blijkt ook niet dat zij op het ogenblik van het indienen van het beroep, op 14 augustus 2014, reeds beschikten over een voldoende onderscheidingsvermogen. Nu in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat de eerste en de tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is in zoverre het is ingesteld door de derde, vierde en vijfde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij wordt gevat om uitspraak te doen over de beslissingen van de staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde. De Raad oordeelt aldus enkel over de wettigheid van de aangevochten beslissingen. Het komt hem evenwel niet toe om, zoals wordt gevraagd door de verzoekende partijen in hun middelen, hun verblijfsaanvraag ontvankelijk en vervolgens gegrond te verklaren.

2.3. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen verder de volgende exceptie op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in de mate dat dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of

12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
[...]

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven in hoofde van verzoekster een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekster reeds op 04.06.2012 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, bevel dat inmiddels definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van art. 1, 2 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten de vraag of de vermelding *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen

appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat het bestuur, bij zijn beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook opnieuw een bevel zal moeten afgeven, of dat het gegeven dat er in 2012 reeds een bevel om het grondgebied was uitgereikt aan de tweede verzoekende partij tot gevolg heeft dat zij niet langer een voldoende belang heeft om een later bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten. De Raad benadrukt dat er zich in tussentijd nieuwe omstandigheden kunnen voordoen, die raken aan de grondrechten van een vreemdeling zoals deze worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hierover anders oordelen kan ook in strijd komen met het recht op een daadwerkelijk beroep zoals onder meer vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en in artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Voorts wijst de Raad erop dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van een bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de

toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een vreemdeling geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Om al deze redenen wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoekende partijen voeren, in wat kan worden beschouwd als een eerste middel, de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Dat de bestreden beslissing dd. 24/06/2014, aan Verzoeker ter kennis gebracht op 15/07/2014, stelt dat de aanvraag van Verzoeker onontvankelijk is omwille van het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat deze motivering helemaal niet ter zake doet, aangezien Verzoeker reeds op 30/05/2011 een eerste aanvraag op basis van artikel 9bis instelde die bij beslissing van 14/12/2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard (stuk 4).

Dat wanneer een eerste aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, een tweede aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard (RvS 21 september 2001, nr. 99.031, Rev.dr.étr. 2001, 696).

Dat de bestreden beslissing dd. 24/06/2014, aan Verzoeker ter kennis gebracht op 15/07/2014, aldus de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat de aanvraag van Verzoeker ingediend op datum van 16/07/2012 betreffende het bekomen van een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur niet onontvankelijk kon worden verklaard, en aldus in graad van beroep ontvankelijk dient te worden verklaard.”

3.1.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De verzoekende partijen betogen dat de voorziene motivering in de eerste bestreden beslissing – waarin wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht waarom de door hen ter ondersteuning van hun aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen niet als dusdanig kunnen worden aanvaard – niet ter zake doet. Zij wijzen erop dat hun vorige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij beslissing van 14 december 2011 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Zij stellen, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat wanneer een eerste aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, een volgende aanvraag niet langer onontvankelijk kan worden verklaard.

De verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat hun situatie gelijkend is aan deze die voorlag bij de Raad van State in zijn arrest van 21 september 2001 met nummer 99.031. Hierin deed zich zo de situatie voor waarin de verzoekende partijen in een tijdsperiode van twee maanden twee aanvragen om verblijfsmachtiging indienden op grond van het vroegere artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en waarin hen op dezelfde dag enerzijds een niet-ontvankelijkheidsbeslissing wat de tweede aanvraag en anderzijds een ongegrondheidsbeslissing wat de eerste aanvraag werden betekend. Een belangrijke omstandigheid die in dit arrest speelde, betrof dan ook de omstandigheid dat op eenzelfde tijdstipmoment (*"dans le même temps"*) een verschillende beoordeling werd gemaakt van de ontvankelijkheid van de aanvragen en het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden. In casu blijkt echter niet dat deze specifieke omstandigheid ook speelt, waar bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een kleine drie jaar was verstreken sinds de beslissing inzake de vorige aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat uit dit ene arrest een algemene regel volgt dat indien een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, elke hierna volgende aanvraag op dezelfde grond eveneens ontvankelijk zou moeten worden verklaard.

Er moet worden aangenomen dat het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden moet worden beoordeeld in functie van alle nuttige gegevens die hieromtrent voorhanden zijn op het ogenblik van het nemen van de beslissing en dat deze beoordeling kan verschillen doorheen de tijd. In casu dateerde de eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 30 mei 2011, aanvraag die op 14 december 2011 ontvankelijk maar ongegrond werd verklaard. Thans ligt een aanvraag voor die bij brief van 12 juli 2012 werd ingediend, en waarin op 24 augustus 2014 een beslissing tot niet ontvankelijkheid werd genomen. Er blijkt verder niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de thans voorliggende eerste bestreden beslissing op zich diende te motiveren waarom de situatie niet langer dezelfde is als deze in de eerdere beslissing van 14 december 2011. De verzoekende partijen kunnen niet dienstig voorhouden als zou de voorziene motivering waarin wordt geduid waarom de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen niet als dusdanig zijn te beschouwen, niet ter zake is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Nu in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan verder niet worden ingezien hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt, in het licht van hetgeen voorafgaat, evenmin aannemelijk gemaakt. Het uitgangspunt van de verzoekende partijen dat indien een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, hetzelfde dient te gelden voor de volgende aanvragen op deze rechtsgrond, kan niet zonder meer worden aangenomen. De verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing niet op eenzelfde tijdstipmoment werd genomen als de beslissing inzake hun vorige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat niet blijkt dat de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State in hun situatie dienstig kan worden ingeroepen. In deze situatie kunnen zij niet volstaan met een verwijzing naar de eerdere ontvankelijkheidsbeslissing van 14 december 2011 om aannemelijk te maken dat de eerste bestreden beslissing is aangetast door enig zorgvuldigheidsgebrek. De verzoekende partijen brengen verder geen argumenten naar voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, waar hij de thans voorliggende verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaarde, een concreet, nuttige gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of hierbij onzorgvuldig handelde.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. De verzoekende partijen voeren, in wat kan worden beschouwd als een tweede middel, de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Dat de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende situatie waarin Verzoeker zich bevindt.

Dat de Verzoeker lijdt onder zware psychische problemen (hypertensie, ernstige angststoornis en depressie – zie medische rapporten in dit verband in stukkenbundel), die kunnen beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden.

Dat dit ziektebeeld wordt aangetoond door de verschillende doktersattesten in dit verband (stuk 5).

Dat Verzoeker derhalve in de onmogelijkheid is om een verblijfsmachtiging in Macedonië aan te vragen via de bevoegde diplomatieke post gelet op de zware psychische problemen van Verzoeker waarvoor de nodige behandeling/medicatie in Macedonië niet voorhanden is.

Dat Verzoeker aldus volledig afhankelijk is van de behandelingen, medicatie en ondersteuning die hij in België verkrijgt. Dat een medische en psychische behandeling noodzakelijk is voor de gezondheidstoestand van Verzoeker.

Verzoeker aldus ernstige schade zou lijden bij een gedwongen terugkeer naar de Voormalige Joegoslavische Republiek van Macedonië indien de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd ten gevolge waarvan hij het risico zouden lopen om op zeer korte termijn gedwongen gerepatriëerd te worden naar Macedonië (Voormalige Joegoslavische Republiek).

Dat het gevaar voor de fysieke integriteit van Verzoeker bij gedwongen repatriëring naar Macedonië en de daaruit volgende onmogelijkheid om de regularisatieaanvraag via de bevoegde diplomatieke post in Macedonië aan te vragen volgt uit het niet voorhanden zijn van de nodige behandeling/medicatie in Macedonië.

Dat dit niet voorhanden zijn van de nodige behandeling/medicatie in Macedonië onder meer volgt uit het “WHO-AIMS report on mental health system in the Former Yugoslav Republic of Macedonia” uit 2009 dat stelt dat:

“The former Yugoslav Republic of Macedonia mainly has traditional hospital-based mental health services, which are not efficient and largely depend on a centralized organization. These services have not been able to meet the 5 extensive needs and are unsatisfactory from the medical, psychological, human, outcome, efficiency or economic points of view.”

Het voorgaande wordt bevestigd in het asisp “Annual National Report 2010” over de gezondheidstoestand in de Voormalige Joegoslavische Republiek van Macedonië:

“Mental health institutions continue to lack staff and financial resources. Institutional care for socially vulnerable and disabled people improved slightly, but still more resources are required to improve community mental health care as an alternative to institutional care.”

“Care for people with psychiatric illnesses is mainly provided in publicly-owned psychiatric departments with a total number of 1,109 hospital beds in the three specialized hospitals. There are also uninsured people among these patients. Even though there are improvements in the existing facilities, the situation is still very bad.”

Verscheurend is het relaas van journaliste Yana Buhner Tavanier (voor het eerst verschenen op 28 september 2010 op de website van Balkan Insight) over de manier waarop Macedonië met haar psychiatrische patiënten omgaat:

“Time stands still for residents of mental health facilities where degrading treatment is the norm, promised reforms never materialise and getting out is nearly impossible.”

Zelfs het Ministerie van Volksgezondheid van de Voormalige Joegoslavische Republiek van Macedonië moet in haar “Health strategy of the Republic of Macedonia” uit 2007 toegeven dat:

“Primary health care services are at the moment not well prepared to cope with patients with mental health problems. There isn’t any sufficiently developed network of services for counselling and treatment of children and adolescents with such problems either.”

Verbetering van de toestand wordt ten vroegste tegen 2020 verwacht: *“By the year 2020, people’s psychosocial wellbeing should be improved and better comprehensive services should be available to and accessible by people with mental health problems.”*

Daarnaast valt ook te twifelen aan de daadwerkelijke beschikbaarheid van de noodzakelijke geneesmiddelen in Macedonië:

“As a result of the low appropriations designated for mental health services in (...) the former Yugoslav Republic of Macedonia, psychopharmacologic agents, although listed in the country’s essential drug list, are often in short supply”, aldus Leiyu Shi en Douglas A. Singh in hun lijvige studie “The Nation’s Health” uit 2011.

Uit de hierboven geciteerde studies blijkt zeer duidelijk dat er geenszins een afdoende behandelingsmogelijkheid en toegang bestaat in het land van herkomst. Ook de beschikbaarheid van de noodzakelijke geneesmiddelen laat te wensen over.

Gelet op het voorgaande is verweerder onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming en heeft haar beslissing niet voldoende gemotiveerd. Het onzorgvuldige bestuur staat duidelijk vast doordat

verwerende partij in gebreke is gebleven waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen betreffende de gezondheidstoestand, de behandelmogelijkheden én de toegang ertoe in de Voormalige Joegoslavische Republiek van Macedonië en de beschikbaarheid van de noodzakelijke geneesmiddelen.

Dat tevens op basis van deze bijkomende gronden de aanvraag van Verzoeker ingediend op datum van 16/07/2012 betreffende het bekomen van een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur ontvankelijk dient te worden verklaard.

In hoogst subsidiaire orde: geen bestaansmiddelen en opvangmogelijkheid in Macedonië (medisch gevaar)

Verzoeker geen bestaansmiddelen en opvangmogelijkheden heeft in Macedonië. Dat Verzoeker aldus volledig aan zijn lot dreigt te worden overgelaten in Macedonië.

Verzoeker zal aldus ernstige schade lijden en zal bij een gedwongen terugkeer naar de Voormalige Joegoslavische Republiek van Macedonië mogelijk niet afdoende behandeld kunnen worden, laat staan toegang hebben tot een behandeling of de noodzakelijke geneesmiddelen.

Verzoeker aldus geen opvangmogelijkheden, noch een bron van inkomsten heeft in zijn land van herkomst en aldus onmogelijk de noodzakelijke behandelingen zal kunnen betalen.

De kans is aldus zeer reëel dat tevens ten gevolge hiervan Verzoeker op medisch vlak gevaar loopt bij een terugkeer naar de Voormalige Joegoslavische Republiek van Macedonië.”

3.2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder laat ter zake vooreerst gelden dat deze beweringen niet als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen in de aanvraag, zodat aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan worden verweten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Bovendien hebben verzoekers geen belang bij hun verwijzing naar de medische toestand van een aanvrager.

De verweerder wijst erop dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hierop volgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.” [...]

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De beschouwingen van verzoekende partij falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs niet was toegestaan – anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen – om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Ten overvloede kan worden verwezen naar het feit dat een eerdere aanvraag op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, op 08.05.2012.”

3.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3.2. De verzoekende partijen wijzen op zware psychische problemen in hoofde van de eerste verzoekende partij, die volgens hen onbehandeld een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden en niet adequaat zullen kunnen worden behandeld in het herkomstland. Zij stellen dat deze gezondheidsproblemen buitengewone omstandigheden vormen die hen verhinderen de aanvraag om verblijfsmachtiging te vragen via de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het herkomstland. Zij benadrukken dat een terugkeer naar het herkomstland voor de eerste verzoekende partij, gelet op haar gezondheidsproblemen, een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Zij geven aan dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

3.2.3.3. Wat de eerste bestreden beslissing betreft

De Raad wijst erop dat, in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun thans voorliggende verblijfsaanvraag de psychische gezondheidsproblemen van de eerste verzoekende partij niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid, zodat ook niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee rekening diende te houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Het komt ook niet aan de Raad optredend als annulatierechter toe om, in de plaats van het bestuur, de thans in beroep voorgelegde stukken en argumenten hieromtrent te beoordelen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.4. Wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft

De eerste verzoekende partij diende op 12 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 29 januari 2009 ontvankelijk werd verklaard. Op 17 maart 2010 diende de tweede verzoekende partij samen met haar kinderen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van de medische problematiek van haar minderjarige dochter. Deze aanvraag werd op 10 september 2010 ontvankelijk verklaard. Op 14 juni 2011 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Op 19 juli 2010 dienden de verzoekende partijen samen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In een interne nota in het administratief dossier wordt aangegeven dat deze derde aanvraag in wezen een aanvraag betreft om beide dossiers samen te behandelen. Dit blijkt ook uit het opschrift in deze aanvraag: *“verzoek tot samenvoeging aanvragen tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980”*. Op 14 oktober 2011 dienden de eerste en tweede verzoekende partij, samen met hun kinderen, een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in functie van de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. Op 8 mei 2012 werden de eerste, derde en vierde aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bij arrest nr. 178 521 van 28 november 2016 ging de Raad evenwel over tot de nietigverklaring van deze beslissing, waardoor deze moet worden geacht nooit te hebben bestaan.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat niet blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de thans tweede en derde bestreden beslissing, met name op 24 juni 2014, de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij zoals ingeroepen in de eerdere verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op voldoende wijze in rekening is gebracht, zoals dit bovendien wordt vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven. Dit laatste impliceert dat in voorkomend geval ook rekening moet worden gehouden met hinderpalen op medische gronden die een van de gezins- of familieleden kunnen verhinderen om gevolg te geven aan een verwijderingsbeslissing of om terug te keren naar het herkomstland om aldaar het gezins- of familieleven verder te zetten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden aangenomen wat de bestreden verwijderingsbeslissingen betreft en leidt tot de nietigverklaring van deze beslissingen.

3.2.2.5. Het tweede middel is deels gegrond, voor wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, en deels ongegrond, voor wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3.3.1. De verzoekende partijen stellen, in wat kan worden beschouwd als een derde middel, het volgende:

“Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- Prangende humanitaire redenen

Dat de Verzoeker lijdt onder zware psychische problemen, die kunnen beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden.

Dat voor de zware psychische problemen van Verzoeker geen behandeling/medicatie in Macedonië voorhanden is.

Dat Verzoeker aldus ernstige schade zou lijden bij een gedwongen terugkeer naar de Voormalige Joegoslavische Republiek van Macedonië indien de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd ten gevolge waarvan verzoekers het risico zouden lopen om op zeer korte termijn gedwongen gerepatriëerd te worden naar Macedonië (Voormalige Joegoslavische Republiek). Verzoekers hebben bovendien in Macedonië geen bestaansmiddelen en geen opvangmogelijkheden.

Dat dit ziektebeeld wordt aangetoond door de verschillende doktersattesten in dit verband (stuk 5).

Dat het gevaar voor de fysieke integriteit van Verzoeker bij gedwongen repatriëring naar Macedonië aldus volgt uit het niet voorhanden zijn van de nodige behandeling/medicatie in Macedonië. Dat dit gevaar voor de fysieke integriteit ten gevolge van de mogelijke gedwongen repatriëring naar Macedonië uit de verschillende rapporten die worden aangehaald in de voorgaande uiteenzetting onder punt 2.5.

Dat deze omstandigheden prangende humanitaire redenen uitmaken voor het toekennen van de gegrondheid van het beroep en dat deze gedwongen repatriëring daarenboven een schending zou inhouden van artikel 1, 2 en 8 van het EVRM.

Dat verwijdering van Verzoeker aldus in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM.

- Goede integratie

Dat in hoofde van Verzoekers zeker sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten. Dat deze integratie zekere duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht, die zij gedurende hun verblijf alhier ontwikkeld hebben en ook op deze basis kunnen geregulariseerd worden conform artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dat deze sublieme en duurzame integratie wordt aangetoond door de verschillende bewijzen en attesten in dit verband (stuk 6).

Verzoekers hebben namelijk vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten eerste werk gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich degelijk hebben geprofileerd.

Deze integratie van Verzoekers heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld. Vooreerst waren zij zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook inhield dat zij één der landstalen zo snel mogelijk dienden aan te leren en daarom hebben zij kost noch moeite gespaard om zich de Nederlandse taal eigen te maken.

Dat Verzoekers momenteel een niet-miskenbare kennis van het Nederlands hebben opgebouwd.

Verzoekers waren er zich tevens ten volle van bewust dat hun kinderen zich ook het best konden integreren en de taal machtig konden worden indien zij zo snel mogelijk naar school zouden gaan. Zodoende zijn de kinderen ingeschreven in het gemeenschapsonderwijs De Bron te Sint-Gillis (zie de stukken in dit verband).

Dat de kinderen van onbesproken gedrag zijn in de school en een uitermate grote wilskracht en inzet betuigen om zich aan te passen, vrienden te maken, kortom alles wat een kind beoogt om op een zo normaal mogelijke manier te ontwikkelen en gelukkig te worden.

Dat met zekerheid kan gezegd worden dat de kinderen, ondanks hun verleden, alhier gelukkig zijn nu zij en hun ouders in onze maatschappij een plaats gevonden hebben waar zij allen zich ten volle kunnen ontplooiën en van de kleinste dingen – die voor ons vanzelfsprekend lijken – kunnen genieten en zodoende zich als een volwaardig mens kunnen ontwikkelen.

Dat Verzoekers hun kinderen ook aanmoedigen om zich in te zetten en te leven als een goed en vriendelijk mens en zich bewust inlaten met de schoolse activiteiten.

Dat juist doordat het de kinderen zo goed gaat en zij openbloeien Verzoekers de moed hebben om hun integratie ook zo snel mogelijk op alle mogelijke manieren door te drijven.

Dat het deze mensen tevens aan energie en sociaal meelevendheid niet ontbreekt.

Op sociaal vlak hebben zij zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit hebben zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hen willen steunen en helpen.

Dat deze Belgische vrienden en kennissen Verzoekers als aangename en gedreven personen leerden waarderen. Dat juist door deze omgang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, vrienden en kennissen Verzoekers dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgaan dat het voor Verzoekers enorm belangrijk is dat zij ook in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien. Helaas kunnen zij maar gaan werken vanaf het ogenblik zij hier reglementair verblijven.

Bovendien zijn Verzoekers voor al die tijd dat zij al in ons land verbleven nooit in aanraking gekomen met het gerecht. Verzoekers hebben ook een blanco strafregister.

Dat gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat Verzoekers op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt zowel op economisch, sociaal en cultureel vlak als op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van Verzoekers geenszins kan getwijfeld worden.

Dat het onomstotelijk vaststaat dat Verzoekers sociale banden met België hebben. Dat Verzoekers gedurende hun verblijf alhier hun centrum van belangen hebben opgebouwd.

Dat Verzoekers u derhalve, op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid vragen te willen overgaan tot regularisatie van hun verblijf:

- Dat het ten eerste onwenselijk is voor de kinderen om hen gedwongen terug naar het land van herkomst te sturen temeer zij hier op regelmatige wijze naar school gaan. Dat een repatriëring van de kinderen in strijd zou zijn met de Kinderrechtenverdragen.

- Dat ten tweede het centrum van belangen van Verzoekers hier in België ligt nu zij gedurende al die tijd hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

Een repatriëring van verzoekers naar hun land van herkomst aldus een schending zou inhouden van artikel 1, 2 en 8 EVRM en artikel 11, 27 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989."

3.3.2.1. Een onderzoek van dit middel dringt zich niet langer op in zoverre het is gericht tegen de bestreden verwijderingsbeslissingen, gelet op de vaststelling dat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het tweede middel reeds leidt tot een nietigverklaring van deze beslissingen. Er is niet langer noodzaak om in te gaan op het betoog van de verzoekende partijen dat hun 'repatriëring' naar het herkomstland – waarbij nog wordt opgemerkt dat de bestreden verwijderingsbeslissingen geenszins een gedwongen terugkeer inhouden – een schending zou inhouden van de artikelen 1, 2 en 8 van het EVRM of van de artikelen 11, 27 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

3.3.2.2. De verzoekende partijen wijzen opnieuw op de psychische gezondheidsproblemen van de eerste verzoekende partij die een terugkeer naar het herkomstland zouden verhinderen. In het kader van de bespreking van het tweede middel werd evenwel reeds vastgesteld dat waar de verzoekende partijen deze gezondheidsproblemen niet inriepen als buitengewone omstandigheden in de thans voorliggende verblijfsaanvraag ook niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee dan rekening diende te houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, die op zich ook geen verwijderingsbeslissing is. Het betoog hieromtrent kan andermaal niet dienstig worden aangebracht wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3.3.2.3. De verzoekende partijen wijzen verder op hun goede integratie in de Belgische samenleving, de duurzame sociale banden die zij met dit land hebben opgebouwd, hun kennis van het Nederlands en de scholing van hun kinderen. Zij wijzen ook op hun blanco strafblad. Zij zijn van mening dat hen op deze gronden de verblijfsmachtiging moet worden toegestaan. De Raad dient er echter op te wijzen dat de thans eerste bestreden beslissing enkel handelt over de vraag naar de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en niet over de gegrondheid ervan. Thans ligt voor de Raad enkel de vraag voor of de gemachtigde van de staatssecretaris op wettige wijze kon oordelen dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maakten dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om hun verblijfsaanvraag in te dienen via de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het herkomstland, waardoor deze aanvraag als onontvankelijk werd afgewezen. Dit betoog van de verzoekende partijen is dan ook niet dienstig in de huidige stand van zaken.

In de eerste bestreden beslissing wordt ingegaan op de door de verzoekende partijen ingeroepen duur van het verblijf in België, de elementen van integratie en de scholing van de kinderen in België en toegelicht waarom volgens de gemachtigde van de staatssecretaris deze elementen niet verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het herkomstland. Zo heeft de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Inzake de scholing van de kinderen wordt verder geoordeeld dat niet blijkt dat de kinderen in het herkomstland niet naar school kunnen gaan en ook niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een

gespecialiseerde structuur behoeven die in het herkomstland niet beschikbaar is. Hij wijst erop dat de verzoekende partijen steeds hebben geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen. De verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten naar voor ter weerlegging van deze motivering.

3.3.2.4. Artikel 1 van het EVRM voorziet dat de verdragsluitende partijen een ieder die ressorteert onder hun rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag verzekeren. De Raad kan niet inzien hoe deze verdragsbepaling op zich wordt miskend door het nemen van de eerste bestreden beslissing. Elke toelichting ter zake ontbreekt.

3.3.2.5. Artikel 2 van het EVRM beschermt het recht op leven. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen zich in hun aanvraag beriepen op dit recht als buitengewone omstandigheid. Zij tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door het nemen van de eerste bestreden beslissing, die als dusdanig geen verwijderingsbeslissing is, dit recht in gevaar brengt.

3.3.2.6. Artikel 8 van het EVRM beschermt verder het recht op respect voor het privéleven en het familie- en gezinsleven.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op de verschillende gezinsleden, zodat niet blijkt zij van elkaar worden gescheiden. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat een door hen ingeroepen buitengewone omstandigheid die de verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland zou verhinderen, minstens voor de duur van het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure en de behandeling hiervan, ten onrechte niet werd aanvaard.

De Raad merkt verder op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing heeft aangegeven dat voor hem gewone sociale relaties in de situatie van de verzoekende partijen, met name deze van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating verkregen om in België te verblijven, er in beginsel niet toe kunnen leiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM optreedt. De Raad stelt vast dat deze beoordeling in overeenstemming is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zo kan in dit verband worden gewezen op het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008. In deze zaak betrof het een vreemdeling die bij aankomst in de Verdragsluitende Staat een asielaanvraag indiende die evenwel negatief werd afgesloten en die vervolgens opteerde voor een verder illegaal verblijf. Het EHRM oordeelde dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo vervolgde het EHRM, kon enkel worden vastgesteld dat de terugkeer naar het herkomstland in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft stelde het EHRM dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de terugkeer een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. Het EHRM besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de betrokkene geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had verkregen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en het verblijf tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds precair was.

Ook in vaste rechtspraak van de Raad van State wordt geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij handelde in strijd met artikel 8 van het EVRM. Zij maken niet concreet aannemelijk dat de door hen ingeroepen sociale relaties in België verder reiken dan een gewone opbouw van sociale relaties en van die aard en intensiteit zouden zijn dat zij, in casu, wel de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen doen optreden. Bovendien werd in casu ook nog vastgesteld dat, zoals reeds werd geduïd, er geen hinderpalen blijken voor een verderzetting van de scholing van de kinderen in het herkomstland.

In dit kader wijst de Raad er ook op dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten

(EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101). De Raad benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting, die zich lijkt te beperken tot een betoog dat een afwijzing van hun verblijfsaanvraag ten gronde in strijd zou komen met artikel 8 van het EVRM, hetgeen thans niet aan de orde is, niet aan dat de enkele verplichting om de verblijfsaanvraag op te starten vanuit het herkomstland reeds in strijd zou komen met artikel 8 van het EVRM. Concrete argumenten hiervoor worden niet aangebracht.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hun voorgehouden privé- en gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze verdragsbepaling kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.7. De artikelen 11, 27 en 28 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Ten overvloede merkt de Raad op dat een concrete toelichting hierbij ook ontbreekt. Het louter wijzen op een scholing en integratie van de kinderen volstaat niet als toelichting waarom deze specifieke bepalingen dan ook zouden zijn geschonden. Zij tonen niet concreet aan dat de belangen van de kinderen in het gedrang zouden komen waar het gezin de verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het herkomstland en weerleggen de vaststelling van het bestuur niet dat geen aanwijzingen voorliggen dat de kinderen de scholing niet kunnen verderzetten in het herkomstland.

3.3.2.8. Het derde middel is, in zoverre een onderzoek hiervan noodzakelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient, in het licht van hetgeen voorafgaat, geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen over de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre zij zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS